

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Zwinger, Jakob

Basileæ, [1619]

Diogenis et Alexandri

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1415](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1415)

αὐτὸν Διοσκόριον. Ego verò.] *Redii κολοσιδῶς ad suas res gestas.* Tu verò Minos.] *Clauisula.* Non nisi me quoque.] *Interpellatio Scipionis.* Quis tu, vir optime, es.] *Rogatio de persona, & responsio.* Alexandro quidem minorem.] *Comparatio sui cum illis duobus.* Qui ipsum persecutus.] *Ἐπιφρησις.* Quomodo igitur.] *A maiori ad minus.* Per Iouem.] *ἐπιφρησις Minois.* suum enim fert iudicium de singulis.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

ἢ Ἀλεξάνδρου.

DIOGENIS

ἢ Alexandri.

Erasmo Roterodamo interprete.

DIOGENES.

TΙ οὗτο, ὦ Ἀλεξάνδρῃ;
καὶ σὺ τὴν θνητὰν, ὡσπερ
ἡμεῖς ἅπαντες; Ἀλ. ὅ-
ρα, ὦ Διοσκόριον. ἢ περὶ αὐτοῦ
οἶ, ἢ ἀνθρώπου ὄντος, ἀπέθαν-
εν. Διο. οὐκοῦν ὁ Ἀμμων
ἐψάλλει, λέγων ἑαυτὸν οἶον
ἔσθαι, σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἕ-
σθα; Ἀλ. Φιλίππου ἀγγελλῶν:
οὐ γὰρ ἄν ἐτιθύνετο, Ἀμ-
μων ὄντος. Δι. καὶ μὴ καὶ
περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὄ-
μοια ἐλθόντος, φράσσοντα ὁμι-
λεῖν αὐτῷ, καὶ βλέπειν αὐτὸν ἐν
τῇ ὄντι, ἅτα ἔτα σὺ τεχθῆναι.

Quid hoc rei a Ale-
xander? itane de-
functus es tu quo-
que, perinde atq; nos omnes?
ALE. Vides nimirum Dio-
genes: tametsi mirandum non
est, si homo cum fuerim, de-
functus sum. DIOG. Num
ergo Iuppiter ille Hæmon me-
tiebatur, quum te suum esse
filium diceret? an verò tu Phi-
lippo patre prognatus eras?
ALE. Haud dubiè Philip-
po, neq; enim obvissem, si Hæ-
mone parente fuissim proge-
nitus. DIOG. Atqui de Olympiade etiam consimilia quæ-
dam ferebantur, puta draconem quendam cum ea fuisse con-
gressum, visumq; in cubiculo: ex eo grauidam peperissim te.

ε 2

porro

ἢ Φίλιππον ἱξαναπῶδι, οἰδ-
 μῶρον πατέρα σου εἶν'. ΑΛ. καὶ
 γὰρ ταῦτα ἠκούσας, ὡσπερ σύ. νῦν
 ἢ ὁρῶ, ὅτι δὴν ὑγιὲς ὄτε ἡ μὴ-
 τιρ, ἔτι οἱ τ' Ἀμμωνίων πέ-
 φῆτα ἔλεγον. Δι. ἀλλὰ τὸ ψεῦ-
 δος αὐτ' ἐκ ἀρχαῶν ἐστίν, ὡς Ἀ-
 λέξανδρε, πῶς τὰ πράγματα
 ἐφῆλξ, σομοὶ δὲ πῆλπιυσσον,
 θεὸν εἶναι σε νομίζουσιν. ἀ-
 τὰρ ἄπιστοι, τίνι τῶν ἑσώτων
 ἀρχῶν κατ' ἀλλοιοπάσι; ΑΛ. ἐν
 οἴδῃ, ὡς Διόγγων; ὃ δὲ ἔφθαζε
 ἐπισκῆψά τι περὶ αὐτ', ἢ τῶ-
 ν μόνον, ὅτι ἀπ' ἑνὸς κοινῶς
 Περδίκκα δὲ Δαυδλιον ἰώε-
 δων κα. πᾶσι δὲ ἀλλὰ τὶ γελᾶς, ὡς
 Διόγγων; Δι. τί δὲ ἄπο,
 ἢ ἀνεμύθῳ οἶα ἑποισίῃ Ελλ-
 νὰς, ἀρτι σε πρᾶκτιφότεα τῶν
 ἀρχῶν, ἡσπασάμενος, καὶ πέ-
 σαπῶν ἀρῶμενοι, καὶ στρατη-
 γὸν ἐπὶ τοῖς βασιλεύουσιν. ἔνιοι δὲ
 καὶ τοῖς ἀσπίδα θεοῖς πέσασθί-
 ταν, καὶ νῆας οἰκοδομήμενοι,
 καὶ θύουσιν ἑς οὐρανὸν ὅτι ἡμῶν;
 ἀλλ'

ci fecerint, quum nuper tibi arrepto imperio adularentur,
 principemq; ac ducem aduersus Barbaros deligerent, non
 nulli verò in duodecim e deorū numerum referrent, ac phan-
 constituerent, deniq; sacra facerent tanquam Draconis filio?

Sed

porrò Philippum errare,
 falliq; qui se iuum patrem
 esse crederet. ALEX. In-
 audieram quidem & ipse-
 sta, quemadmodum tu: at
 nunc video, neq; matrem nea-
 que Hammonios illos va-
 tes sani quicquam aut veri di-
 xisse. DIO. Attamen istud
 illorum mendacium, Alexā-
 der, ad res gerendas hauda-
 quaquam tibi fuit inutile,
 propterea quòd vulgus te
 verebatur, metuebaturq; quum
 Deum esse crederet. Sed dic
 mihi, cui nam tam ingens
 illud imperium moriens res-
 liquisti? ALEX. Id equi-
 dem ignoro, Diogenes. ce-
 lerius enim è vita submoues-
 bar, quam ut esset ocium de
 illo quicquā statuendi, præ-
 ter id unum quòd moriens
 d Perdiccæ annulū tradidi.
 Sed age, quid rides Dioge-
 nes? DIO. Quid ni rideam?
 annon meministi quid Græ-

ἀπ' ἀπ' μοι, πῶς οἱ Μακεδόνες
 ἄκουσαν ἡμεῖς, ἄλλ' ἔτι ἐν Βα-
 βυλωνίᾳ κἀμοῖ, τρίτῳ ταύτῳ
 ἡμέραν. ὑποχρῆται ἡ Πόλις
 μῶν ὁ ὑπασπιστής, λέω ποτε
 ἀγάγῃ σχολῶν ἀπ' τῶν θορ-
 θῶν τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυ-
 πτον ἀπαγαγῶν με, θαψῶν
 ἐκῆ, ὡς ὑπομίμῳ ἐῖς τῶν Αἴ-
 γυπτίων θεῶν. Δι' μὴ γυλάσω,
 ὃ Ἀλέξανδρος, ὁρῶν ἐν ἄδῳ
 ἔτι σὲ μωραίνοντα, καὶ ἐλπί-
 ζοντα ἄνυσθην ἢ Οσίριον ὑπε-
 σθῆ; πῶς ἀπὸ ταῦτα μὴ, ὃ
 θαύτα, μὴ ἑλπίσῃς. ὃ ἦρθε
 μὲς ἀνελθεῖν τινα τ' ἀπαξ ὄψ-
 πλουσάντων πῶς λίμνῳ, καὶ
 ἐς τ' ἔσσω τῷ σημίον ὠβελθόν-
 των, ὃ ἦρθε ἀμειλῆς ὁ Αἰακός,
 ὃ δ' ὁ Κέρβερος ὄνκαταφρό-
 νηός. ἐκῆνα δ' ἡδ' ὡς ἄρ' μῶν
 θοιλι πρὸς σὲ, πῶς φέρεις, ὅπου
 ἄρ' ἐννοήσῃς, ὅσῳ ὀδωμο-
 νίαν ὑπερ γῆς ἀρηιπῶν, ἀφί-
 ξου, σωμαθοφθακας, ἢ ὑπᾶ-
 σπιστὰς, ἢ Γεράπας, ἢ χευσθῶν
 ὁσθῶν, ἢ ἔθνη προσκλυθῆναι,
 καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βακτρα,

Sed illud mihi dicitis, fobite
 sepelierunt Macedones? A-
 LEX. Etiam dum in 8 Baby-
 lone iaceo, tertium iam die:
 porrò Ptolemæus ille satelles
 meus, si quando detur ocium
 ab his rerum tumultib. qui-
 nunc instant, pollicetur in
 h Aegyptiū deportaturū me,
 atq; inibi sepulturū, quò via
 delictet vnus siāⁱ ex dijs Ae-
 giptijs. DIO. Non possum
 nò ridere Alexäder, qui qui-
 dem te videam etiã apud in-
 feros desipientem, sperantēq;
 fore vt aliquando vel Anu-
 bis fias, vel Osiris. Quin tu
 spes istas omittis, ὃ diuinissi-
 me^k neq; enim fas est reuer-
 ti quenquam, qui semel palu-
 dem transmiserit, atq; intra
 specus hiatus descenderit,
 propterea quòd neq; indili-
 gens est^l Aeacus, neq; con-
 temnendus^m Cerberus. Ve-
 rum illud abs te discere per-
 uelim, quo feras animo quo-
 ties in mentem redit, quanta
 felicitate apud superos relicta huc sis profectus, puta corpo-
 ris custodibus, satellitibus, ducibus, tum auri tanta vi, ad
 hoc populis qui te adorabant: præterèd Babylone, n Baëtris:

καὶ τὰ μεγαλὰ θεῖα, καὶ
 τιμὰ, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ἐπί-
 στήμον ἔνα ἰσάνοντα, δια-
 διδιδίμενον ταινίᾳ λακῆ πλὴν
 λεφελῶν, πορφύρεῖα ἑμ-
 πεπορημέρον. ἔδυνά ταῦτά
 σε ἔπο πλὴν μνήμῳ ἰόντα; τί
 διακρίσας ὁ μάταιος; ἔξ ταῦτά
 σε ὁ σφῶς Αἰσωτέλης ἰσά-
 δωσ, μὴ οἶσθαι βέβαια ἔνα
 τὰ πρῶτα πρὸ τῶν. Αἰ. Ὁ
 φῶς, ἀποδύτων ἑμῶν ὁ κολά-
 κωρ ἐπιτησίωτατ' ὄρ. ἑμὴ
 μόνον ἔαλον τὰ Αἰσωτέλους
 εἰδέναι, ὅτε μὴ ἴσῃσι παρ' ἑ-
 μὲ, οἷα δὲ ἐπίστημον, ὡς δὲ λα-
 τικῆτό με τῆ πρὸ παυδέαρ
 φιλοτιμία, θωπῶν καὶ ἰπαι-
 νῶν, ἀρτί μὴ ἐς τὸ λατῶν ὁ
 ὡς καὶ τὸ μίρ ὁ δὲ τὰ γα-
 θῶν, ἀρτί δ' ἐς τὰς πράξεις,
 καὶ τὸν πολυῶν. καὶ ἔδ' αὖ
 καὶ τὸτ' ἀγαθὸν ἠγῆτ' εἶναι,
 ὡς μὴ ἀσχυροῖο. καὶ αὐτὸς
 λαμβάνων. γόης, ὁ Διόγης
 ὄν, ἀνθρώπ' ὁ, καὶ τικχι-
 τῆς.

atque opes: nam has quoque in bonorum numero collocandas esse censebat, ne sibi vitio verteretur quod eas acciperet. Planè præstigiosus vir ille quidem erat, ac fraudulen-

tus, ὁ

immanibus illis bellis, dignitate, gloria: deinde quod eminēbas conspicuus, dum vectareris dum ὁ amiculo candido capui haberes reuinctum, dum purpura circumamictus esses: nunquid hæc te diseruciant, quoties recursant animo? Quid lachrymaris, stulte? annon id te sapiens ille docuit? Aristoteles, ne res eas quæ a fortuna proficiscantur, stabiles ac firmas existimares? ALEX. Sapiens ille? quum sit assentatorum omnium perditissimus. Sine me solum Aristotelis facta scire, quam multa à me peccerit, qua mihi scripserit: deinde quemadmodum abusus sit mea illa ambitione, qua cupiebam eruditione cæteris præstare, quum mihi palparetur interrim, ac prædicaret me nunc ob ἠ formam, tanquam ὁ ipsa summi boni pars quædam esset: nunc ob res gestas

της. πῶς ἀπὸ τοῦτο γὰρ ἀπο-
 ποιήσασκε αὐτῷ τῆς ζωῆς,
 τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μισθῶν ἀ-
 γασθῶν, ἀ κατηγεθῆσθε μι-
 κρῶν γὰρ ἐμπροσθεν. Διο. ἀπὸ οὐ-
 θῶν ὁ θρόνος. ἀπὸ γὰρ τοῦ
 λυπεῖσθαι ποθὲν ἔμαθον, ἐπὶ ἑλ-
 θῶν γὰρ ἐμὲ θορῶν ὁ φέρεται. οὐ
 δὲ ἔχοντο Ἀθῆναι ἕδωρ χαν-
 θῶν ἐπισπασάμενος πῖναι, ἢ αὐ-
 θῶν πῖναι, ἢ ποτῶν ἀπὸ τοῦ ἄρ-
 πῶσθαι ἐπὶ τοῖς Αἰσωτέλεσι ἀ-
 γασθῶν ἀνιῶμεν. καὶ γὰρ καὶ
 Κλεῖτον ἐκάνον ὄρω, ἢ Καμι-
 ὄρω, ἢ ἄλλοι ποτῶν ἐπὶ σὲ
 ὄρωμεντας, ὡς εἰσαπώσαντο,
 καὶ ἀμύσαντο σὲ ὄρω ἕδωρα
 αὐτῶν. ὡς τὸ ἐτέρων οὐ τῶν
 τῶν Βαδίστη, ἢ τῶν ποτῶ-
 λῶν, ὡς ἔφω.

pan, pœnasq̄ sumant ob ea quæ quondam in illos commisso
 sti quare fac in alteram hanc ripam te conferas, & crebrius,
 ut dixi, bibas.

tus, ὁ Diogenes : quanquam
 illud fructus scilicet ex illius
 sapientia fero, quod nunc
 perinde quasi summis de bo-
 nis excrucior, ob ista quæ tu
 paulò antè commemorasti.
 DIO. An se in quid facies?
 ostendam tibi molestiæ istius
 remedium. Quandoquidem
 in his locis veratrum non
 prouenit, fac ut Lethæi
 fluminis aquam auidis fau-
 cib. attrahens bibas, iterūq̄
 ac sapius bibas: atq̄ eo pacto
 desines de bonis Aristoteli-
 cis discrucuari. Verum enim
 Cliu etiam illu & Cal-
 listhenem video, cumq̄ his
 alios compluris raptim huc
 sese ferentes, quò te discer-

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

Omnes reges cum moriuntur, vnâ cum vita exuuntur omni potestate. Diogenes Alexandrum fatigat.

a ALEXANDER] Rex Macedonum, Philippi & Olympiæ filius, longè omnium excellentissimus fuit, cui rebus actis & auctis, Magni inditum est nomen. A nonnullis tamen traditum est, sed abuloso quodam commento, Hamnone (ita Iouis nuncupant) qui sub serpentis specie cum matre consuetudinem habuerit, eum genitum fuisse. Iupiter autem in speciem arietis in Libya celebratur, quòd stienti Libero patri in Arabia desertis, Iouemq; imporanti, apparuerit in forma arietis, qui terram concutens pedibus fontem ostenderit. Quamobrem templo illic edificato, Ioui Ammoni, hoc est, Arenario consecrauit. Graeci enim ἀμμογυ arenam vocant. De Ammonis delubro & oraculo Plin. lib. 6. cap. 19. lib. 5. cap. 5. Lucianus lib. 9. & Curt. lib. 4. b Hammonios illos.] Illud autem demonis prodigiosi ludibrii miraculum est, gestantes simulachrum sacrificos quò Dei nutus monstrat, eò sua sponte, vel (vt Curtius scribit) ab Equætoris ferri. Hos sequuntur matronæ virginesq; pænas & inconditum quoddam carmen cantillantes, quo Iouem propitiari credunt, vt certum edat oraculum. Huius loci celebritate motus Alexander, profectus est ad sacrarium Hammonis. inde in desertâ Libyæ & in aquosa progressus, arenosam & vastam eam solitudinem offendit. In sacrario à rariibus obuiis honorificè exceptus fuit. Vnus porro sacerdotum, cum aduentem Alexandrum Græcè cusperet saluare, ac traditor, id est, filiolo vellet dicere, per barbarum quæ dds inquit, id est, Iouis filii. Vnde celestis originis captata creditur gratia, cui imitia error dederit. Lege Lucianum de Astrologia. c Ingens illud imperium.] Græciæ Imperator dictus est, Thebanos vicit, Darium Persarum regem subegit, Babyloniam & Susam accepit, Persopolim diripuit, Cassæos fregit, cum exercitu in Asiam traiecit, ad Granicum Persas superauit: Sardum, Miletum & Halicarnassum cepit. Terris omnibus usq; ad Phrygiam deuictis, Ciliciam obtinuit. Denique celebrato Hephæstionis funere

MORTUUS

mortuus est. regnavit annis 12. De eius phanis & aris copiosè Plinius. d Perdicæ annulum.] Perdicæ Macedo, inter comites Alexandri Magni, qui etiam in regni parte successit, tanta vir audacia, simul & fortitudine, ut leana præfente, casulo è cubili per vim auferret, Aelianus de varia historia. De eo etiã in lib. de non temerè credèdo calüniæ. e Deorū numerū.] Alexander non solūm Iouis filius haberi voluit, sed & Deus dici atq; adorari: ut fufius proximè sequenti Dialogo audies. f Vbi te sepelierunt.] De Alexandri morte, deq; eius corporis in Mēphin ac Alexandriam translatione, Q. Curtius in fine 12. libri de Alexandri gestis: Ceterū, inquit, corpus eius à Ptolemao, cui Aegyptus cesserat, Memphin & inde paucis post annis Alexandriam translatum est, omniq; memoriæ ac nominis honores habetur. Hic Ptolemæus, Lagi gregarij militis fuit filius, maxime auctoritatis apud Alexandrū. post cuius mortem Aegyptus & Africa, & magna Arabia parte potius, regnavit annis quadraginta, à quo deinceps Aegyptij reges Ptolemæi appellati sunt. g In Babylone.] Babylō urbs nobilissima, Chaldaea totius caput, quam Euphrates fluvius mediam interfuit. Hanc Strab. lib. 16. à Semiramide conditam tradit, cochlili latere. Inter septem orbis spectacula numeratur. h Aegyptū.] Ea est regio inter Asiam & Africā sita, Nilo circumdata, quæ quum nunquam pluvijs aut varijsimè irrigetur, solo Nili incrementō facundatur. In ea sunt civitates præcipuæ, Thebæ, Babylon, Memphis, Abydos, Heliopolis, & Alexandria, quæ hodie principatū obtinet, ab Alexandro Magno ad chlamydis Macedonica figurā condita: Ex dijs Aegyptijs.] Verè omnigenūm Deūm monstra, ut inquit Virg. Aen. 8. Coluis quippe bovem, ciconiam, felē, canem, lupum, capram, crocodilum, Anubim filiam Osiridis, quæ canis specie cultus fuit, aut cervi capite canino, cuius alterum filiorū Macedonem lupi simulachro venerabantur: Osirim solem, Isidem terram credebant. Non recipiebant intra muros aut Saturni fanum, aut Serapis. His religiosum eras, pecudibus aut sanguine placare Deos, precibus tantūm & thure litabant. Fana extra pomeria posita erant. h Neq; enim fas est.] Huc migrantibus reditus ad superos via in æternum præclusa est & ab inferis redire ad superos, quod poetæ 6. Aeneid. dicit:

Reuocare gradum superasq; euadere ad auras,
Hoc opus, hic labor est, &c.

Idem Lucianus in Menippi & Chironis Dialogo: De integro, inquit Menippus, tibi quæreda erit vitæ cōmutatio, atq; hinc quōpiam aliam in vitā demigrandū: id quod arbitror fieri nō posse.

[Acacus.] Eum tantæ iniūtia fuisse dicitur, vt apud inferos animarū creditus fuerit à Plutone delictus index, cum Mimō & Radamantho, & peccantium peccata discerneret. Ouid,

— tuasque

Acacus in pœnas ingeniosus erit.

id quod Lucianus dixit, nō indiligens. m Cerberus.] Cerberū *τρίκεφαλος κύων*, id est, tripliciter canē, ex Echidna & Typhæone natum, Hesiodus in Theogonia canit. Cur autē in eorum pernixit cufos poetis dictus sit, alibi docuimus. Virg. 6. Aeneid.

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci

Personat, aduerso recubans immanis in antro.

n Baëtris.] Baëtra regio vltra fines Assyriorū à Baëtro amne. Baëtrum oppidum antiæ Zariaspæ vocatum, regionis caput.

o Amiculo.] Diademate regū insigni, vt in proximè precedenti Dialogo, Alexandri, Annibalis, &c. p Aristoteles.]

Docuit, ne res eas in bonis (sic enim vocat Aristot.) quæ nō pertinent propriè ad hominē, ducamus: inter quæ extrema sunt opes, & reliqua quæ à fortuna proficiuntur. Hic eius existimatio eleuatur, qui Stagiritus philosophus fuit, Peripateticorū princeps, patre Nicomacho medico, matre Phasiade, ob summā eruditionē socius, præceptor & secretarius Alexandri factus, illi vsq; adeo charus, vt Stagiram eius patriam ab se dirutam restituerit, q Ob formam.] Cui contingent corpus ingens, robustum, formosum, præualidum, eum non semouent quidē è numero felicitum: sed ita vt nihil secius primas teneant diuitiæ, proximas nobilitas, animi postrema cura est. r Summis de bonis.] Peripatetici, quorum princeps fuit Aristoteles, triplicia constituent bona, animi, corporis, & fortunæ: de quibus scripsit in Vitarum auctione annoranimus. s Veratrum.] *Ἐδέβοσ* & *λόβρος* v. *μῆλας*, vterq; satis notus: & cum ad alia multa, tum ad atrā bilem remedium est efficax. vnde prouerbia, quæ parū animo constat, siue insanit, elleboro opus habere dicitur: &

ellebo.

elleborum bibere siue purgare se elleboro iubetur. Horatius:

Expulit helleboro morbum, blemq; meraco.

• Lethæi fluminis.] Lethæus amnis inferorum est apud poëtas, cuius aquam qui gustant, omnium scilicet præteritorum obliuiscuntur. Idcirco dicitur in *dygnis*, id est, ab obliuione nomen sumpsit. Sed cur induxerint poëtae, vnde apud Firm. De diuin. præ. cap. 22. in Clitum.] De Clito lachrymabilis est historia apud Quint. Curtium lib. 9. quæ Alexander post conam ebrius, contentuone iniecta occidit, magna inde penitentiâ ductus. Nutricis enim Alexandri filius fuit. & dux eius fidelissimus, qui Alexandrum pugnantem ab ictu lethali sese obijciens defendit.

x Callisthenem.] Callisthenes, philosophus Olynthius, Alexandro Magno familiaris, eiusdemq; sub Aristotele condiscipulus, quem ille postea in Asiam accersit, ut res suas memorie proderet. Huic nocuit immodica libertas, grauitasq; inuisa regi, quum haudquaquam assentantium accommodatus ingenio esset. Nam quum Alexander ex Persica victoria arrogantiore factus, regio more adorari vellet, acerrimus inter recusantes Callisthenes fuit, palam dicitans: Alexandrum non adorandû esse. Quæ res & illi & multis principibus Macedonum exitio fuit. Siquidem Alexander coniurationis conscium criminatus est, eumq; truncatis membris, abscisusq; auribus ac naso labijsq; deformatum, cum cane in cauea clausum circumferri iussit, diuq; tortum tandem necauit. Hæc latius habenter apud Q. Curtium de Alexandri gestis.

IOANNIS SAMBVCI
ANNOTATIONES.

Iridetur Alexander ob superbiam: qui mortalis cum esset,
diuinor tamen honores sibi passus sit exhiberi.

Magnus Alexander, totum qui subdidit orbem,
Ad Stygias ductus morte peremptus aquas:

Reges sternebat, diuino est eultus honore:

Nunc vita functas se videt esse minas.

QVID hoc rei.] ἐγώ τις θεῶν ἴσται. Vides nimirum.]
ἀπὸς τῶν θεῶν ἴσται ἀ coniugatis. Num ego Iupiter.] Obie-

ctio.

Esio. Haud dubiè.] *δοξία ελπίς.* Atq; de Olympi.] *Ab exem-
plo simili.* Audieram.] *ἀττάμενος* Attamen.] *Reperit ab
vtili.* Preter id vnum.] *ἐξ αἰτίας* Sed age quid.] *αἰτίας ὀνεί-
δος.* Quid ni rideam.] *Ἰρρησία* *δοξία τῶν ὄντων.* Alexandri. Sed
illud.] *Interrogatio de illius sepulchro.* Porò Ptolemæus.]
ἐπιφάνεια. Pollicetur in Aegyptū.] *Spes alterius sepulchri.*
Non possum non.] *Ἰρρησία.* Quin tu.] *ἀεττοσπύ.* Neq; enim
fas est.] *ἰγνώμων.* Verùm illud.] *Comparatio cū anteacta vita.*
Quid lachrymaris.] *ἐπιτήμωσις.* Ne res eas quæ.] *σπερσο-
πύς.* Sine me solum.] *Alexandri de functi de Aristotele suo
magistro iudicium.* Quamquam illud.] *Clausula.* Quando-
quidem.] *Consilium ἐξ ὀνείδος.* Verum enim Cletum.] *A-
mici Alexandri, quos in conuivio intererit.* Quare fac in altera-
ram.] *Conclusio.*

SEQUUNTUR ORATIONES:
 quarum quædam adhuc inter Mortuorum dialo-
 gos, quædam inter Satur. epistolas prius
 relatæ fuere : nonnullæ quoque
 Dramaticæ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ Ε- DE IIS QUI MER-
 πει μείζον ὀνείδων- cede conducti in diuitium
 των. familijs viuunt.

Erasmo Roterodamo interprete.

ARGVMENTVM.

A vlicæ vitæ molestias & incommoda, oratione
 hac depingit Lucianus: quamq; indigna ea sit
 homine, præsertim docto & liberaliter instituto,
 exponit: confutatis etiã causis ijs, quib. sese tuè-
 tur qui hoc vitæ genus sectântur, & in seruitutē vtrò se se
 præcipitant. Exordiū ab attentione incipit, amplificãdo
 rei magnitudinē, fidēq; faciẽdo dictis, ab eorū persona
 qui in eadē vita aliquandiu vixerūt. Mox & beneuolen-
 tiã captat Timoclis, eius ad quem scribit, ab officio ami-
 citiæ, indicans se hec propterea illi scribere, vt quia illū
 iã olim de hac vita suscipiẽda cõsilia agitare intellexerit,
 ne quid